

i Udvalget i al ſin Almindelighed, tør jeg dog ſige, at da jeg forleden i Udvalget brugte de ſamme Udtryk, vakte det ikke den mindſte Opſigt. Alſaa, det Forhold er fuldstændig kendt mellem Landſtingets Medlemmer, at der ikke turde gøres Indvending mod Forſlaget om den kjøbenhavnſke Banegaardſ Ordning; thi det vilde medføre, at de andre Lovforſlag om Baneanlæg ikke vilde blive til noget. — Den ærede Miniſter udtalte ſin Forundring over, at jeg kunde kalde den tjenſtlige ſkrivelse, ſom Miniſteriet har rettet til Folketingsudvalget, et Angreb paa min Pjece. Det kan være, det er et Udtryk, der kan være ſaarende for den miniſterielle Værdighed; men jeg ved virkelig ikke noget andet danſt Udtryk for at betegne den Ting, at denne ſkrivelse fra Miniſteriet angriber ethvert Punkt, der er fremsat af mig i min Pjece. — Den ærede Miniſter ſpurgte, hvad jeg overhovedet mente med mit Forſlag om en Kommiſſion. Jeg tror, at jeg temmelig tydelig udtrykte, at jeg ikke ſtiller noget poſtulat Forſlag, fordi jeg ikke kan ſtille noget ſaadant Forſlag om Nedſættelse af en Kommiſſion, og at jeg, med hvad jeg havde ſagt derom, kun vilde fremhæve det uønkſelige i, hvis Rigsdagen gif ind paa at udsætte Realitetsforhandlingen af denne Sag i 6 Maaneder, at den ærede Miniſter ſaa nedſatte en Kommiſſion til at overveje Sagen i den Tid, der derved vilde være indvunden, hvad han viſnok vilde gøre, fordi det, ſom jeg før fremhævede i mine forſte Udtalelſer, kommer i Overensſtemmeſe med de Principper, ſom den ærede Miniſter ellers har fulgt, at nedſætte Kommiſſioner til Behandling af vigtige Sager, ſom vilde blive Rigsdagen forelagte. Det er det, Miniſteren har undladt i denne Sag, og det er det, jeg tror, vilde være overmaade heldigt.

Gudelig ſiger den højtærede Miniſter, at jeg maatte ſer Træerne; men jeg ſer ikke Skoven. Jeg vil da gøre den ærede Miniſter opmærksom paa, at jeg jo udtrykkelig i anerkendende Ord vedkendte mig fremdeles at have den Anſkuelse, at hvis Regeringens Plan kan blive gennemført i ſin Fuldstændighed, frembringer den noget overmaade ſystematiſt og i en vis Forſtand overmaade godt, noget, ſom langt overtræffer det, der kan komme ud af den nuværende Banegaard. Men jeg udtalte ogſaa, at det medførte viſe Mangler — jeg ſpecificerede dem endogſaa — men det ſtal jeg ikke komme ind paa igen. Min Indvending er kun den, ſaaledes ſom Pjeceen tydeligt fremhæver, at Regeringsplanen er ſaa dyr at gennemføre, at den vil gøre et føleligt Hul i Statskaſſen, og at den er ſaa vanſkelig at gennemføre i Rigs-

dagen, at jeg ikke har kunnet tro paa Muligheden deraf og derfor principielt vilde ſraraade at gaa ind derpaa. Jeg har ikke ſraraadet andet end nu at gaa ind derpaa. Jeg har kun tilraadet at ſtemme for Udringſforſlaget, for at man ſulde ſaa Leſlighed til nu at overveje Sagen. Nej, jeg ſer meget godt Skoven; jeg ſer meget godt, at Regeringsforſlaget er et ſmukt og godt Forſlag, og jeg vedkender mig fremdeles denne Anſkuelse; men jeg vedkender mig ogſaa den Anſkuelse, at det, der medfører Gennemførelſen af dette Lovforſlag, er den Omſtændighed, at det har haft Forligſſtemplet paa ſig. Derpaa er jeg ſikker, at den ærede Miniſter ikke vil kunne miſkende — det maa være ham ſaa præſent ſom noget — at den Dag, han forelagde ſit ſtore Forſlag i Folketinget for 2 Aar ſiden, fandtes der maatte kun et eneſte Medlem i Rigsdagen, der modtog det med Velvilje, nemlig den oprindelige Forſlagsſtiller til den ſamme Plan. Det vil ikke være den ærede Miniſter fremmed, at der ikke i Rigsdagen fandtes noget andet Menneſte, der den Gang tænkte paa Gennemførelſen deraf, og det berettiger mig til at ſige, at det, der gør, at denne Sag har kunnet gennemføres, er kun det, at den er kommen ſamtidig med og knyttet ſammen med Forliget.

P. Knudſen: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet, er det nærmest for at knytte nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforſlags § 5, ſom beſtemmer, at der til diſſe Statsbaneanlæg ſtal optages Statslaan. Den ſamme Beſtemmeſe findes jo i de Jærnbanelove, ſom vi tidligere have behandlet, men iſølge den Form, hvort Beſtemmeſen var affattet, er dette Spørgſmaal ikke kommet til Afſtemning, og jeg har derfor afholdt mig fra at tale derom under Behandlingen af de andre Forſlag. De Bemærkninger, jeg fremkommer med om Statslaan til den foreliggende Sag, gælde imidlertid ogſaa Statslaan til de øvrige Baner. Jeg er af den Mening, at ved en efter min Formening fornuftig Statshuſeholdning vil man være i Stand til ved Statens aarlige Indtægter at kunne tilvejebringe tilſtrækkelige Midler til ſamtlige diſſe Anlæg. Det er ganſke viſt ſtore Beløb, der er Tale om, men jeg tror alligevel, at jeg har Ret i min Betragtning; thi naar man ſer tilbage paa tidligere Aars Statsregniſtaber, vil man ſe, at der har været en temmelig lang Periode, hvor Statens Indtægter vare betydelig mindre end nu, og hvor der deſuagtet blev opparet betydelige Beløb i Statskaſſen. Det er jo ſaa, at der